

عنوان مقاله:

ایهام آفرینی ناصر بخارایی

محل انتشار:

پژوهشنامه نقد ادبی و بلاغت، دوره 10، شماره 3 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

محمدامیر مشهدی - استاد گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه سیستان و بلوچستان، سیستان و بلوچستان، ایران.

حسین اتحادی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد زابل، دانشگاه آزاد اسلامی، زابل، ایران.

خلاصه مقاله:

ایهام مهمترین آرایه در بدیع معنوی است چون قابلیت برداشت دو یا چند معنای متفاوت را از واژه ایجاد می کند. به همین دلیل سبب گسترش حوزه تداعی معانی کلام و همچنین برجستگی کلام می شود. در این پژوهش که به صورت توصیفی- تحلیلی انجام گرفته، انواع ایهام در غزل های ناصر بخارایی بررسی و تحلیل شده است. بر اساس یافته های این تحقیق می توان گفت ناصر به استفاده از انواع ایهام رویکرد زیادی داشته است. آنگونه که در ۴۵۸۶ بیت، ۸۳۸ مورد ایهام به کار برده است. در این میان ایهام تناسب با ۴۱۴ مورد بیشتر از گونه های دیگر ایهام کاربرد داشته است. پس از آن، ایهام و ایهام کنایی کاربرد بیشتری دارند. وی با برقراری ایهام میان اصطلاحات انواع علوم و فنون مختلف، به میزان زیادی به خیال انگیزی و بلاغت تصاویر شعرش افزوده است. این تحقیق در پی پاسخ به این سوالات است که شاعر به ترتیب بسامد از کدام یک از انواع ایهام بهره بیشتری برده و همچنین این که در ارائه گونه های چه واژه ها و ترکیباتی نظر داشته است. این تحقیق در پی پاسخ به این سوالات است که شاعر به ترتیب بسامد از کدام یک از انواع ایهام بهره بیشتری برده و همچنین این که در ارائه گونه های

کلمات کلیدی:

ناصر، بخارایی، غزل، شاخه، ایهام، تخیل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1412148>

